

Не хижі заклики пожеж,  
Не безнадійний рев гармати, —  
В поля майбутнього зайшла ти,  
Минулу радість в них знайдеш.

Де жебраки? Уже людині  
Земля готує вічний дар,  
І сонце — золотий кобзар —  
Збудило гори і долини.

І трави ждуть отар, і жде  
Дніпро пташок — човнів веселих,  
Ще мить — у місті і у селах  
Життя розквітне, заугде,

А давнє слово на сторожі,  
Напівзабуте слово те,  
Як пишне дерево, зросте  
У дні співучі і погожі.